

Arrest

nr. 274 607 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Valencia (Carabobo, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. Sinds uw 17e was u werkzaam bij de gemeente Cortadora. U begon hier te werken nadat

u was verteld dat zij hier mensen zochten. U werkte hier deeltijds, als een soort stage, terwijl u nog schoolliep en ter voorbereiding om hier definitief aan de slag te gaan. U was in uw functie betrokken bij de toebedeling van goederen aan een school. U diende onder andere documenten inzake de toebedeling te ondertekenen en volgde op welke goederen waren binnengekomen. U adviseerde de schooldirectie ook over de nodige goederen. U was tegelijkertijd ook lid van Frente de Francisco de Miranda, een project van de regering waarbij mensen geholpen worden. U had hier gelijkaardige activiteiten als op uw werk.

Op 10 of 11 juli 2019 merkte u op dat besteld materiaal voor de school niet was aangekomen, maar dat op de facturen daarentegen zij wel als geleverd stonden aangeduid. U sprak uw overste, L.P.(...), op 20 of 23 juli 2019 hierover aan. Zij antwoordde dat zij dit wist, maar dat u zich geen zorgen hoefde te maken en dat de goederen naar een andere opslagplaats gingen. U merkte echter dat dit nog gebeurde en u sprak haar een week later opnieuw aan. Zij zei u dat u moest zwijgen, dat dit buiten jullie mogelijkheden was en dat dit afhankelijk was van andere personen. U wilde hier niets mee te maken hebben. U was immers nog minderjarig en u wou geen problemen met de politie. U vertelde dit een tijdje later dan aan uw moeder, die u aanraadde om ontslag te nemen omdat u anders een betrokken partij zou zijn als dit uitkwam. U bleef hier echter verder werken.

U sprak er ook over met uw andere collega's die zeiden dat u hierover niets mocht zeggen omdat dit gevaarlijke personen zijn. Rond 5 augustus 2019 was u op school wanneer de wachter aan de poort u inlichtte dat er twee mannen om u vroegen. U wist dat dit niet goed was en wachtte op school tot zij weg waren. Zij lieten u een briefje achter waarin stond dat u niets mocht zeggen en dat als u zou spreken, u dat met uw leven zou bekopen. Opnieuw vertelde u dit aan uw moeder en zij zei dat u best een klacht kon indienen bij de politie. De volgende dag ging u naar de politie en diende u een klacht in bij het openbaar ministerie. In uw klacht vermeldde u de dreigbrief en de bedreigingen van L.(...). U diende dezelfde dag, op 6 augustus 2021, uw ontslag in. L.(...) werd op de hoogte gebracht van uw klacht door middel van een betekening. Hierna merkte u dat er motors rond jullie woning reden en er controleerden. Op 12 augustus 2020 was uw afstudeerceremonie op school waardoor uw gezinsleden het huis 's ochtends al verlaten hadden. Wanneer jullie om twee uur 's middags terugkeerden, zagen jullie dat de deur van jullie woning geforceerd was. Allerlei zaken waren stuk gemaakt en overhoop gehaald. U vermoedt dat men bewijzen zocht van de fraude die u ontdekt had. U was hierna heel erg bang, ook omdat enkele dagen later, wanneer u over straat liep, een man u op zijn motor probeerde mee te nemen. Tevens werden er stenen naar jullie woning gegooid en ontving u bedreigingen op uw gsm waardoor u van nummer diende te veranderen. Op 21 of 22 augustus 2019 ging u een tijdje logeren bij de broer van uw moeder. U woonde hier ongeveer een maand, maar dit was een kleine woning. U praatte hierop met uw vader en u kon bij hem gaan wonen. Uw moeder ontving in november 2019 van uw voormalig werk een brief ter bevestiging van uw ontslag. Bij uw vader beseftte u echter dat zij wisten waar u was, want er gebeurden vreemde dingen. Zo had u het gevoel dat u gevolgd werd en reden er motors rond de woning. Ze bleven ook naar de woning van uw moeder komen, maar minder frequent. Vervolgens legde uw moeder de situatie uit aan uw doopmeter die reeds jaren in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft. Zij vertelde dat u hier asiel kon vragen en betaalde de verlenging van uw paspoort en uw vlucht naar België. Op 31 januari 2020 verliet u Venezuela en reisde u legaal met het vliegtuig naar België. Op 11 februari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Nadat u in België aankwam sliep u niet goed en was u depressief. Op aanraden van de dokter ging u dan naar een psycholoog. U ging een laatste keer begin 2021. In de zomer van 2020 werden uw persoonlijke spullen, waaronder foto's van uw werk en een kopie van de klacht die u indiende bij de politie, in het centrum afgenomen om te ontsmetten ten gevolge van Covid-19. Uw spullen raakten echter verloren. Een jaar en twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal begon u een relatie met uw huidige partner, een Belgisch staatsburger. Intussen woont u samen met hem en verwachten jullie in juni 2022 een kind.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart; een kopie van een brief, s.d., betreffende uw ontslag bij de CLAP van Cortodora; en een kopie van een verslag van uw therapiesessies bij een psychotherapeut, d.d. 30 december 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U legde weliswaar tijdens uw persoonlijk onderhoud een verslag van uw therapiesessies bij een psychotherapeut neer. Hieruit blijkt dat u lijdt aan verschillende psychische klachten ten gevolge van ingrijpende gebeurtenissen in uw verleden en dat uw (milde) symptomen kaderen in de richting van een gegeneraliseerde angststoornis met als comorbiditeit depressie. Vooreerst moet opgemerkt worden dat waar mevr. I.G.(...) haar attest ondertekent met 'klinische psychologie-psychotherapeut', uit nazicht van de lijst van de psychologencommissie – een lijst waarop men verplicht ingeschreven dient te worden als psycholoog (ook klinische psychologen dienen zich hierop in te schrijven) – blijkt dat mevrouw G.(...) niet geregistreerd staat als psycholoog en ze bijgevolg hoogstens als psychotherapeut kan beschouwd worden. Verder dient opgemerkt te worden dat dit verslag dateert van 30 december 2020 en uit uw verklaringen blijkt dat u sinds begin 2021 niet meer op consultatie ging omwille van een taalbarrière (CGVS, p. 9). Dit verslag kan dan ook niet gezien worden als een actuele weergave. Voorts kan uit dit verslag niet afgeleid worden welke invloed deze kunnen hebben op uw deelname aan onderhavige procedure. Deze stukken zijn bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u in Venezuela problemen kende omdat u bij uw leidinggevende fraude op uw werk had aangekaart (CGVS, p. 7-8). Immers er konden ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar aanleiding van het ontdekken van fraude en een gesprek met uw overste, u in juni 2019 ontslag nam en een klacht indiende (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat u op 10 of 11 juli 2019 een eerste keer deze fraude aan uw overste meldde en een tweede keer een week later, waarbij zij u bedreigde. Een tijdje later, ergens begin augustus meldde u dit dan aan uw moeder, die u aanraadde om ontslag te nemen, wat u niet deed (CGVS, p. 10). U verklaarde vervolgens op het Commissariaat-generaal dat u pas ontslag nam en een klacht indiende nadat er op 5 augustus 2019 twee mannen naar uw school kwamen en u bedreigden (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, repliceerde u dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk was en de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken Spaans sprak. Wanneer u later uw verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg, merkte u op dat een aantal data niet correct waren. U wist niet of u zich slecht had uitgedrukt of dat de medewerker u niet goed begrepen had. Via uw sociaal assistent maakte u deze opmerkingen over aan uw advocaat (CGVS, p. 13). Er dient echter opgemerkt te worden dat in uw dossier geen opmerkingen betreffende uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden teruggevonden noch maakte uw advocaat hier tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een opmerking over (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat u bovendien aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde geen opmerkingen te hebben over uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 2), stelde u dat u op zich wel vond dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, maar dat u geen Nederlands sprak en een kopie van uw verklaringen u in het Nederlands was gegeven (CGVS, p. 13). Deze uitleg mist echter elke coherentie en is dan ook geenszins voldoende de vastgestelde verschillen te verklaren. Voorts dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet enkel handelen over data, maar zij daarentegen gaan over het chronologische verloop van de gebeurtenissen die hebben geleid tot uw vertrek uit Venezuela.

U verklaarde voorts bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat nadat u in juni 2019 ontslag had genomen en een klacht had ingediend, u door de vijf collega's waarmee u werkte werd opgebeld en met de dood bedreigd werd (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u gevraagd of u over de fraude met uw collega's sprak en wat hun reactie was, dat zij dit wisten, maar niets zeiden en dat u daar niets mocht over zeggen omdat dit gevaarlijke personen waren (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u op het Commissariaat-generaal deze voor de DVZ geschetste bedreigingen van uw collega's niet vermeldde, antwoordde u enkel dat het niet uw collega's waren en dat u zich enkel herinnerde dat u door een aantal mensen gevolgd werd, maar dat u nooit gezegd had dat dit uw collega's waren (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, doet evenwel geen enkele afbreuk aan voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid, te meer uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u nogmaals herhaalde door uw collega's te zijn lastig gevallen wanneer u

bij uw oom verbleef. Zo verklaarde u er dat zij u bleven bellen en bedreigen en u van telefoonnummer diende te veranderen (vragenlijst CGVS bij DVZ , vraag 3.5), terwijl u op het Commissariaatgeneraal verklaarde geen problemen te hebben gekend tijdens het verblijf bij uw oom (CGVS, p. 12). Opnieuw hiermee geconfronteerd herhaalde u geen problemen te hebben gekend bij uw oom, maar dat u voordat u bij uw oom ging wonen van telefoon diende te veranderen omdat u hierop bedreigende boodschappen ontving van onbekenden (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u dit niet eerder had vermeld, stelde u enkel dat u het vergeten was (CGVS, p. 14). Het louter aanpassen van uw verklaringen is echter geenszins voldoende voor dergelijke tegenstrijdigheid.

Verder dient er gewezen te worden op een aantal merkwaardigheden betreffende uw verklaringen omtrent uw ontslag. Zo is het opmerkelijk dat, hoewel u nooit een contract tekende noch een ander document en u als dusdanig niet officieel aan het werk was, u wel uw ontslag indiende begin augustus 2019 en u hiervan in november 2019, maanden later, een brief ter bevestiging ontving (CGVS, p. 8, 11, 13). Uw uitleg dat zij aanvankelijk uw ontslag niet wouden bevestigen (CGVS, p. 13), weet, gezien u hier niet officieel aan het werk was, niet te overtuigen. Verder kan, gelet op de vorm ervan, de ingediende ontslagbrief bezwaarlijk als afdoende objectief stavingstuk weerhouden worden.

Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vluchtrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klem

des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Zo verklaarde u bij uw moeder en grootmoeder te wonen in een woning die recent werd aangekocht door uw grootmoeder (CGVS, p. 3-4, 7). Zij worden onderhouden door uw zussen, die allerlei jobs uitoefenen (CGVS, p. 4). Uw vader – met wie u eveneens nog contact heeft (CGVS, p. 3) - is eveneens werkzaam als chauffeur bij een bedrijf (CGVS, p. 3).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke,

economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit wordt hier niet betwist. De brief betreffende uw ontslag en uw de brief van uw psychotherapeut werden reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Zij stelt verder niet akkoord te gaan met het standpunt dat er in Venezuela geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen noch dat de humanitaire situatie niet dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Zij verwijst naar de *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem of haar te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verzoekster verklaart dat zij Venezuela heeft verlaten nadat zij problemen zou hebben gekend omwille van het aanklaarten van fraude op haar werk.

4.2. Verzoekster legt in het kader van haar beschermingsverzoek documenten neer die betrekking hebben op haar identiteit en afkomst, met name haar paspoort en identiteitskaart. Deze elementen staan hier niet ter discussie, maar houden verder geen verband met haar vluchtmotieven.

Het document betreffende haar ontslag bij de CLAP van Cortodora betreft niet meer dan een kopie van een handgeschreven brief; het bevat geen officiële hoofding of andere formele kenmerken en is niet gedateerd. De Raad merkt hierover op dat eender wie gelijk wat in een dergelijke brief kan vermelden. Dit weinig officieel stuk biedt dan ook geen garantie over de authenticiteit ervan en kan, gelet op de vorm ervan, bezwaarlijk als afdoende objectief stavingstuk worden weerhouden. Bovendien stelt de commissaris-generaal terecht dat *“het opmerkelijk [is] dat, hoewel u nooit een contract tekende noch een ander document en u als dusdanig niet officieel aan het werk was, u wel uw ontslag indiende begin augustus 2019 en u hiervan in november 2019, maanden later, een brief ter bevestiging ontving (CGVS, p. 8, 11, 13). Uw uitleg dat zij aanvankelijk uw ontslag niet wouden bevestigen (CGVS, p. 13), weet, gezien u hier niet officieel aan het werk was, niet te overtuigen.”* Met het nietszeggend betoog dat de verwerende partij enkel veronderstellingen maakt en een motivering vormt gebaseerd op haar subjectief aanvoelen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectieerde elementen aan die deze pertinente vaststellingen kunnen weerleggen of ontkrachten. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, betreft deze bevinding geen loutere veronderstellingen, maar blijkt dat de commissaris-generaal de aannemelijkheid van verzoeksters verklaringen heeft geanalyseerd.

Alles samengenomen maakt dit dat aan deze (kopie van een) ontslagbrief slechts een zeer geringe bewijswaarde kan worden toegekend.

In het Belgisch psychotherapeutisch verslag, maakt de psychotherapeut in kwestie melding van verschillende psychische klachten waaronder rusteloosheid, angst, slaapstoornissen, verdriet, prikkelbaarheid, overmatige stress, gevoel van onveiligheid, concentratieproblemen, ... Er wordt besloten dat deze symptomen kaderen in de richting van een generaliseerde angststoornis met als comorbiditeit depressie. In het attest wordt vermeld dat de oorzaak hiervan zou liggen in *“ingrijpende gebeurtenissen van het verleden”*.

In dit verband benadrukt de Raad dat psychologen en psychotherapeuten vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog dan wel psychotherapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog/psychotherapeut is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem door zijn patiënt wordt verteld. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen/psychotherapeuten aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de andere aanwezige elementen.

Hoewel verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat, op basis van de verklaringen van verzoekster, geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Venezuela te verlaten.

Haar vluchtrelaas bevat immers een opeenstapeling van incoherenties en tegenstrijdigheden die betrekking hebben op essentiële elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt onderuitgehaald.

In de bestreden beslissing wordt op zeer omstandige wijze gemotiveerd aangaande deze vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

4.4. Over de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS, betoogt verzoekster dat zij bij de DVZ amper de tijd kreeg om haar relaas te doen omdat zij steeds werd aangemaand het kort te houden. Zij volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd op het CGVS.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd.

De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoekster ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop zij werd gehoord. Verzoekster heeft echter nagelaten dit te doen. Zij heeft het gehoorverslag ook zonder voorbehoud ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Toen verzoekster op het CGVS werd geconfronteerd met haar uiteenlopende verklaringen, repliceerde verzoekster evenwel dat zij, wanneer zij later haar verklaringen opgetekend bij de DVZ kreeg, opmerkte dat een aantal data niet correct waren en zij via haar sociaal assistent deze opmerkingen overmaakte aan haar advocaat (NPO, p. 13). Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat deze opmerkingen werden doorgegeven noch maakte haar advocaat hier tijdens het gehoor een opmerking over (NPO, p. 15). Verzoekster bevestigde bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS overigens dat het interview bij de DVZ goed was verlopen; van foutieve data maakte zij geen melding (NPO, p. 2). Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoekster dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben rechtgezet.

De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoekster in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van haar verklaringen te controleren,

alsook dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten.

Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over de geuite bedreigingen door haar collega's en het chronologisch verloop van de gebeurtenissen die hebben geleid tot haar vertrek uit Venezuela. De vaststelling dat verzoekster hiertoe niet in staat was, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Door in voorliggend verzoekschrift louter te volharden in haar verklaringen zoals afgelegd voor het CGVS, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, slaagt zij er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen.

4.5. Waar verzoekster aangeeft dat zij bijzonder getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die haar zijn overkomen en dat zij op heden in behandeling is bij een *“psycholoog”*, wijst de Raad op wat volgt.

Verzoekster legt een Belgisch therapeutisch verslag neer van 30 december 2020. Zoals hoger reeds aangegeven, maakt de psychotherapeut in kwestie hierin melding van verschillende psychische klachten waaronder rusteloosheid, angst, slaapstoornissen, verdriet, prikkelbaarheid, overmatige stress, gevoel van onveiligheid, concentratieproblemen,... Er wordt besloten dat deze – milde – symptomen kaderen in de richting van een gegeneraliseerde angststoornis met als comorbiditeit depressie. In het attest wordt vermeld dat de oorzaak hiervan zou liggen in *“ingrijpende gebeurtenissen van het verleden”*.

Dat verzoekster psychologische problemen heeft, wordt niet betwist. Evenwel, zoals uiteengezet in punt 4.2, maken deze problemen op zich het vluchtrelaas niet aannemelijk. Psychologische dan wel psychotherapeutische attesten kunnen immers niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven moet dan ook worden bepaald binnen dit geheel.

In casu stipt de Raad aan dat uit het voorgelegde psychotherapeutisch verslag niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende psychotherapeut zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve (medische) bron van informatie. Er kan niet blijken dat de behandelende psychotherapeut enig objectief onderzoek heeft gevoerd naar de oorzaak van de psychologische problemen middels een eigen objectief (medisch) onderzoek, laat staan dat het psychotherapeutisch attest voldoende objectieve en bewijskrachtige elementen bevat die een causaal verband zouden aantonen tussen de psychologische problemen van verzoekster en de voorgehouden *“ingrijpende gebeurtenissen van het verleden”*.

De behandelende psychotherapeut heeft zich immers eerder gefocust op het stellen van een diagnose om vervolgens een therapeutische behandeling en begeleiding te kunnen uitwerken. Het voorliggend psychotherapeutisch attest is daarom enkel een objectief en medisch bewijs van de psychologische problemen van verzoekster, maar niet van de oorzaken die aan deze problemen ten grondslag zouden liggen. Het loutere feit dat de psychologische problemen zouden (kunnen) overeenstemmen met de verklaringen die verzoekster geeft, maakt bijgevolg nog niet dat deze verklaringen aannemelijk zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen van verzoekster.

Van belang hierbij is dat volgens verzoeksters verklaringen haar psychische problemen specifiek te maken hebben met aanranding in het opvangcentrum waar zij verbleef en met seksueel misbruik in familiale kring tijdens haar kindertijd: *“Y.(...) vertelde dat ze nog extra gevoelig is voor seksueel misbruik omdat er is iets in haar familiale kring gebeurd in haar kindertijd. Ze is blijkbaar slachtoffer geweest van mishandeling in haar land van afkomst. Ze wou niet veel praten over het verleden omdat ze nog te veel stress voelde door het meest recente incident van in het opvangcentrum, namelijk aanranding.”*

Bijgevolg meent de Raad dat aan voormeld psychotherapeutisch attest slechts een zeer beperkte gewicht en bewijswaarde kunnen worden toegekend. Het attest vormt op zich geen sterke aanwijzing noch een sterk vermoeden dat de psychologische problemen van verzoekster hun oorzaak vinden in het voorgehouden vluchtrelaas. Het attest geeft geen uitsluitsel over de specifieke oorzaak van de psychische problemen van verzoekster, noch kan uit dit attest a priori een objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de psychische problemen van verzoekster en het aangehaalde vluchtrelaas. Er

kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor haar psychologische problemen, te meer in het attest melding wordt gemaakt van seksueel misbruik in het verleden.

Wanneer het zeer beperkt gewicht en de beperkte bewijswaarde van dit attest verder worden gezien in samenhang met verzoeksters relaas dat iedere positieve overtuigingskracht mist, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster in dit geval niet aannemelijk maakt dat de psychologische problemen zouden zijn opgelopen in de door haar beschreven context van haar vluchtrelaas.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar mentale problemen.

Er liggen overigens geen nieuwe psychotherapeutische attesten voor. Evenmin brengt verzoekster psychologische attesten bij waaruit blijkt dat zij, zoals in het verzoekschrift voorgehouden, op heden in behandeling is bij een psycholoog dan wel psychotherapeut.

Verzoekster toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychotherapeutische, psychologische of andere ondersteuning.

Evenmin kan uit het bijgebrachte verslag worden afgeleid dat verzoekster omwille van haar psychische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeerde om de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit dit verslag niet worden afgeleid dat verzoeksters cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen.

Nergens in het verslag wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond waar, op welke wijze of in welke mate de gezondheidsproblemen van verzoekster een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Verzoekster zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij toont niet in concreto aan waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar beschermingsverzoek en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster was immers in staat om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Verzoekster maakte tijdens haar gehoor op het CGVS ook nergens melding van het feit dat haar gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

4.6. Waar verzoekster informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de colectivos ook personen vervolgen om politieke redenen en dat iedereen die kan worden gelinkt aan de oppositie een potentieel slachtoffer is van politieke repressie, stelt de Raad vast dat dergelijke politieke motieven in casu niet aan de orde zijn waardoor een dergelijke verwijzing niet dienstig is. Verzoekster verklaart *“ik deed werk voor de overheid en ik ben dus aanhanger van Chavez”*. Zij was tevens lid van de Chavistische vereniging Frente de Francisco de Miranda sinds ongeveer 2017 (CGVS vragenlijst, punt 3.3). Er zijn verder ook geen indicaties dat verzoekster een politieke dissidente overtuiging wordt toegeschreven, minstens toont zij dat niet aan. Verzoekster verklaarde ook uitdrukkelijk dat behalve de problemen die zij kende omdat zij bij haar leidinggevende op het werk fraude had aangekaart, zij geen andere redenen had waarom zij Venezuela is ontvlucht (NPO, p. 14).

4.7. De inhoud en relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten afgewogen tegen haar tegenstrijdige en incoherente verklaringen, besluit de Raad samen met de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde problemen omdat zij bij haar leidinggevende op het werk fraude had aangekaart. Er blijken verder ook geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

Gelet op haar individuele omstandigheden, zijn er geen indicaties dat verzoekster kan worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of andere actoren staat.

4.8. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld en dat verzoekster bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Indien zoals, in casu, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingen-definitie niet langer noodzakelijk.

Gelet op het voorgaande en alle elementen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landen-informatie besluit de Raad dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

5.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, haalt verzoekster de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela aan.

De Raad benadrukt in deze dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Vooreerst herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door (a) de Staat; (b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; of (c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

De toepassing van artikelen 48/63 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist aldus de aanwezigheid en gedraging van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek en individueel van aard zijn.

Tenslotte merkt de Raad op dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een*

derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan worden gesteld dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijsen, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Venezuela zonder deze te betrekken op haar persoon. Verzoekster geeft niet aan in welke mate de economische en humanitaire crisis in haar land van herkomst haar persoonlijk treft. Door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela, toont verzoekster niet aan dat zij in geval van terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Zo verklaarde u bij uw moeder en grootmoeder te wonen in een woning die recent werd aangekocht door uw grootmoeder (CGVS, p. 3-4, 7). Zij worden onderhouden door uw zussen, die allerlei jobs uitoefenen (CGVS, p. 4). Uw vader – met wie u eveneens nog contact heeft (CGVS, p. 3) - is eveneens werkzaam als chauffeur bij een bedrijf (CGVS, p. 3).”*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politiek, onder meer

tegen opposanten en manifestanten, en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden, doel of profiel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Tevens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo (NPO, p. 5), is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in haar verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Waar verzoekster verwijst naar de UNHCR "*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*" van 21 mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel "*depending on the circumstances of the individual case*". Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking "*kunnen*" komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat

de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan, gelet op het voorgaande, evenmin worden volgehouden.

8. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES